

leermeester en vriend, J. H. VAN SWINDEN, onuitwischbaar in aller geheugen leeft.

Als een blijk zijner achting voor dit Koninklijk-Nederlandsche Instituut, vermaakte MOLL, bij testamentaire dispositie, aan hetzelfde: „Alle de boeken uit zijne verzameling, waarvan reeds exemplaren voorhanden zijn in de Bibliotheek van 's Rijks Hoogeschool te *Utrecht*;" terwijl hij aan de eerste Klasse schonk het keurig geschilderd afbeeldfel van CHRISTIAAN HUYGENS.

Te midden van dat alles gaf de natuur aan MOLL, bij eene uitstekende kracht, waardoor hij allen, die hem hoorden, aan zijne voordragt wist te boeien, een fijn gevoel voor kunst, en bij uitnemendheid voor de dichtkunst. Zijne oordeelvellingen over deze waren niet alleen belangrijk, maar hij verrijkte zijne bedenkingen doorgaans met de aanhaling van schoone gedeelten uit de oude en latere dichtstukken, welker treffendste gedeelten diep in zijn geheugen gegrift waren.

Meermalen was ik hiervan getuige, ja herhaalde malen stond ik verbaasd en trof het mij, hoe dat de man, begaafd met zoo veel grondige wetenschappelijke kennis en zich gestadig in afgetrokken bespiegelingen en moeilijke berekeningen verdiepende, tevens zoo innig de waarde der echte Poëzij gevoelde en toequichte.

Als Hoogleraar was MOLL door zijne studerende kweekelingen geacht, ja hartelijk bemind. De viering van zijn 25 jarig Hoogleeraarschap aan *Utrechts* Hoogeschool, korten tijd voor zijn afsterven, leverde treffende blijken van dat hoogachten en beminnen op.

In *Duitschland*, *Frankrijk* en vooral in *Engeland* geacht en gaeerd, was MOLL door zijne veelvuldige reizen en keurige waarnemingen allerbelangrijkst, zoo wel in een wetenschappelijk opzigt als voor het gezellige leven.

Zóó, ofschoon zijne bijzondere omstandigheden en onverwacht ingevallen dood de waarschijnlijke oorzaken zijn, die hem verhinderd hebben

ben, zijne uitstekende gaven aan eenig werk van grooten omvang in het vak der natuur- en sterrekunde te wijden, zóó echter arbeidde de werkzame MOLL aan de bevordering van Wetenschappen, Letteren en Kunsten! en zoo zal zijne nagedachtenis altoos levendig en geroemd blijven in een Vaderland, hetwelk hij zoo vurig beminde!

Verdienstevolle MOLL! weinig dacht ik, toen ik U eens als knaapje op mijnen arm nam, dat ik eenige weinige bloemen zoude strooijen op uw graf, en hem als een der sieraden van ons Vaderland zoude huldigen, wiens belangrijk voorkomen reeds als kind mijne bijzondere opmerkzaamheid tot zich trok! Hoe wonderbaar, Voorzienigheid, zijn Uwe wegen!

Nog betreurt de Klasse het verlies van haar verdienstelijk Medelid, den Heer **Mr. G. WTTWAALL**, Hoogleraar in de Landhuishoudkunde aan de Hoogeschool te *Leiden*, die haar den 6den Julij 1. 1. door den dood werd ontrukkt.

In 1819 werd de Heer WTTWAAL Lid, en later Directeur van het *Utrechts* Genootschap; in 1823 Lid van de Maatschappij der Nederlandsche Letterkunde te *Leiden*; in 1824 Lid van de Hollandsche Maatschappij der Wetenschappen te *Haarlem*; in 1825 Lid der Eerste Klasse van het Koninklijk-Nederlandsche Instituut, en in 1827 Lid Consultant van het Genootschap van Proefondervindelijke Wijsbegeerte te *Rotterdam*. Als Hoogleraar geacht was hij tevens beroemd door zijne Redactie van, en zijne Bijdragen voor het Tijdschrift, door de Nederlandsche Huishoudelijke Maatschappij, waarvan hij Directeur was, uitgegeven, zoo wel als door zijne vertaling van WILDENOWS *Handleiding tot de kennis der planten*, en zijne uitgegeven Bijdragen tot de *Staatshuishoudkunde en de Statistiek*. Hij verplichtte de Klasse met de Voorlesing over: *Het brengen tot systematische rangschikking der menigvuldige verscheidenheden van Appelen en Peren*; met eene *Landbouwkun-*

kundige beschrijving van een gedeelte der Provincie Utrecht, tusfchen Utrecht en Wijk by Duursede; met Bedenkingen over den Tiendpigt, en andere onderwerpen. Zoo werkte, ondanks zijne ligchaamskwalen en zijn lijden, en zoo eindigde de verdienstelijke WTEWAALL, in eenen 62 jarigen ouderdom, zijn nuttig leven. Zijn verlies is belangrijk; zijne nagedachtenis zal altijd in eer blijven.

Voor weinige weken onderging diezelfde Klasse nog een belangrijk verlies. Haar waardig Medelid de Heer JAN BLANKEN JANSZ. werd haar op den 17den l. l. in eenen 83 jarigen ouderdom door den dood ontrukkt. Groot Waterftaatkundige, werd hij, reeds op zijn 20fte jaar, benoemd tot Inspecteur der Eilanden *Voorne, Goederede en Over-Flakkee*; terwijl hij, uit hoofde zijner bijzondere verdienften, naderhand werd verkoren tot Inspecteur-Generaal van den Waterftaat. In deze betrekking deed hij, door stoomwerktuigen, dijken, sluizen en waterkeeringen, belangrijke dienften aan zijn Vaderland. Begaafd met eenen bijzonderen geest van bevatting en vaardigheid in de uitvoering, wist hij dien geest herhaalde malen in anderen over te ftorten.

O, indien ik hier al de dienften, welke BLANKEN door deze zijne kennis en vaardigheid aan het Vaderland heeft bewezen, slechts wilde optellen, waar zoude ik een einde vinden? alleen de ftoute ondernemingen, zoo in *Zeeland* als aan *den Helder*, door hem gedacht en uitgevoerd, moeten ons reeds tot bewondering ftemmen. Lid van verfchillende geleerde Genootfchappen, werd hij den 4den Mei 1808 benoemd tot Lid der Eerfte Klasse van het Koninklijk-Nederlandsche Inftitoot.

Deze Klasse dankt aan hem: *Memorie van korte aantekeningen wegens de geaardheid der grondlagen, benevens derzelver hoogten en diepten, voor zoo verre deze, bij een naauwkeurig onderzoek, in de ftrekking en de nabijheid van het Groot Amfterdamsch Kanaal, door Noord-Holland, tusfchen het IJ en de Reede van Texel, of die van den Helder en het Nieuwe Diep gevonden zijn;*

voorts

voorts nog: *Een verhaal omtrent de eerste Stoomboot, den 10 Junij 1816, in het Texelsche zeevat binnengekomen.*

Terwijl nog afzonderlijk door de Eerste Klasse werd uitgegeven: *Befchouwing over de uitftrooming der Opper-Rijn en Maaswateren, door de Nederlandsche Rivieren tot in zee.*

Tot in eenen hoogen ouderdom werkzaam, zal zijn naam en zullen zijne verdienften lang in een gezegend aandenken blijven.

De Eerste Klasse was gelukkig genoeg, geen harer Geasfociëerden te verliezen. Van hare Korrespondenten, echter, verloor zij den Heer SIMON SPEYERT VAN DER EYK, door haar als zoodanig den 25sten Maart 1809 benoemd. Als Hoogleeraar in de Wis- en Natuurkunde aan *Leidens* Hoogefchool werkzaam; Lid van verfchillende geleerde Maatschappijen in ons Vaderland; door onderscheiden uitgegeven werken in zijn lievelings vak beroemd, verliest de Klasse in hem een verdienstelijk, geleerd en geacht Korrespondent.

Ook de Tweede Klasse verloor een harer meest verdienstelijke Medeliden in den edelen JAN VAN WALRÉ. Waar is hij, die JAN VAN WALRÉ kende, en zijne talenten niet vereerde, of zijne deugden niet hoogfchattede?

Er is iets verhevens in het geen wij gevoelen, wanneer wij den man van verdienften, tevens als regtschaps burger, edel echtgenoot, voortreffelijk vader en hartelijk vriend kunnen toejuichen. Er zweeft en speelt alsdan over het tafereel van zijn leven een licht, hetwelk, aan elk gedeelte, eene verdubbelde kracht, een verhoogden gloed, eene duurzame waarde geeft.

Zoo was VAN WALRÉ! Geoeffend Letterkundige, verdienstelijk Dichter, was hij tevens voortreffelijk mensch, Echtgenoot, Vader en opregt Vriend. Onder zijne edele zielshoedanigheden, muntte zijne nede-

C

rig